

за дребните и любопитни събития из живота на всекиго от нас, мечтите за бъдещето на децата, сладките надежди за по-добри дни, веселите и мили обеда и вечери. . .

Вместо всичко това което ни сдружаваше и сближаваше, което ни свързваше и ни правеше единни и щастливи, в моя дом се възцари кинемотографът с неговите сензации, с неговите чудесии, с неговите велики звезди и киноартисти, с неговите сладострастни любовни приключения, страшни престъпления, с неговата велика универсалност, която ни разедини, разпръсна, разкъса и преобрази, без да ни издигне, без да ни направи по-съвършени, по-добри, по-културни, по-човечни.

В сърцата на моите домашни се разпали едно страшно любопитство, което кипеше и ревеше всякога жадно, всякога алчно и никога неудовлетворено.

Кино, кино и кино! Това бяха думите, които се преплитаха, повтаряха и замениха всичко, което знаехме до сега. Жена ми и дъщеря ми почнаха да тичат от театър на театър, вбесени, застрастени, недояли, недоспали, оставяха ежедневните си работи несвършени и се връщаха възбудени, някак странно щастливи и унесени, но не носеха в душата си друго, освен едно огромно нищо.

Нещата добиха други наименования. Котката беше наречена Ани Ондра, кучето, моето